

Βία στην Οικογένεια.

Ματαιότητα ή μάχη που αξίζει αληθινά να δώσουμε;

Ζώντας καθημερινά τους ανθρώπους που μαστίζονται από την ενδοοικογενειακή βία, έχω να πω ότι πρόκειται για ένα είδος σιωπηλού πολέμου εντός των τειχών ενός σπιτιού. Η μάστιγα της ενδοοικογενειακής κακοποίησης (σωματικής, ψυχολογικής, σεξουαλικής) εμφανίζεται ολοένα με πιο σκληρό και βίαναυσο (για τα θύματα) αλλά και πιο αρρωστημένο (για τους δράστες) τρόπο.

Δεν ηχούν σαν μακρινά γεγονότα οι δολοφονίες μεσήλικα άντρα από τον ίδιο του τον αδελφό, γυναίκας από τον σύντροφο της αλλά και η σεξουαλική παρενόχληση ανήλικου παιδιού με δράστη τον ίδιο τον Πατέρα του.

Κοιτώντας μία προς μία τις περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας, παρατηρείς πως η μεγάλη πλειοψηφία αυτών κρύβει ανθρώπους που δεν υπολόγισαν σωστά τα βάρη του οικογενειακού βίου, ανθρώπους που διδάχθηκαν πως η άσκηση βίας επιλύει τα προβλήματα που προκύπτουν και τέλος ανθρώπους που οι δεξιότητες τους σε επικοινωνία και διαπραγμάτευση είναι ανύπαρκτες.

Δεν χρειάζονται παρά λίγες κουβέντες μαζί τους για να κατανοήσεις πως οι άνθρωποι αυτοί είναι εγκλωβισμένοι βαθιά στην αρρώστια της βίας που δέχονται ή ασκούν. Αδυνατούν να κατανοήσουν τη σοβαρότητα των κινδύνων που διατρέχουν (σωματικών, ψυχολογικών, ποινικών) αλλά πολύ περισσότερο αρνούνται το ίδιο το πρόβλημα που τους οδηγεί σε προσωπική αλλά και οικογενειακή διάλυση.

Επιμένουν στις ίδιες συμπεριφορές, στις ίδιες ακριβώς κουβέντες που ανταλλάσσουν για μήνες και χρόνια, συντηρώντας ουσιαστικά μια κατάσταση που απλά τους οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αυτοκαταστροφή. Δεν θέλουν ή φοβούνται να κάνουν κάτι διαφορετικό και μένουν στα ίδια και τα ίδια. Είναι φορές που η δύναμη της συνήθειας είναι τόσο μεγάλη που τους κρατά όμηρους δυσάρεστων καταστάσεων. Για όσους δεν βίωσαν ή βιώνουν ανάλογες καταστάσεις, αυτές φαίνονται απάνθρωπες και πέραν από κάθε λογική να τις υπομένει ανθρώπινο ον.

Για να αντιμετωπίσεις κάποιο πρόβλημα, ανεξαρτήτως αν θα το επιλύσεις ή όχι, απαιτείται αναγνώριση λαθών και διόρθωση τους ή τουλάχιστον μη επανάληψη τους. Ε λοιπόν οι άνθρωποι αυτοί έχουν το μοναδικό χάρισμα να επαναλαμβάνουν με απίστευτη συνέπεια ότι ακριβώς τους φέρνει σε δύσκολη θέση.

Η απουσία υποστηρικτικού περιβάλλοντος αλλά και η συνήθεια να επιχειρούν να επιλύσουν από μόνοι τους το πρόβλημα είναι οι κύριοι λόγοι που ο κύκλος της βίας όχι μόνο δεν σπάει αλλά επαναλαμβάνεται με χειρότερες επιπτώσεις κάθε φορά.

Η μοναδική ελπίδα για αυτούς τους συνανθρώπους μας, είναι οι λίγες υπηρεσίες που παρέχονται στον τόπο μας και οι οποίες είναι δυνατόν να προσφερθούν μετά από δική τους πρωτοβουλία. Εκτός των περιπτώσεων που εμπλέκονται άμεσα ανήλικα άτομα, στις υπόλοιπες απαιτείται η αναζήτηση της βοήθειας. Το ελάχιστο που μπορείς να κάνεις είναι να καλέσεις αριθμούς που λειτουργούν για το σκοπό αυτό ή να επισκεφθείς το πλησιέστερο Γραφείο Ευημερίας ή τον Αστυνομικό σταθμό αν αυτό επιβάλλεται. Εναλλακτικά, υπάρχει και Γραμμή Βοήθειας 1440 όπου μπορείς ανώνυμα και χωρίς χρέωση να μιλήσεις για το πρόβλημα που αντιμετωπίζεις, να λάβεις χρήσιμες πληροφορίες και να συζητήσεις για πιθανές επιλογές αντιμετώπισης του προβλήματος.

Μπορεί να ακούγεται μάταιο ή και ανώφελο, ειδικά για όσους έχουν δοκιμάσει τα παραπάνω, αλλά αυτά έχουμε να προσφέρουμε σαν Κράτος και με αυτά πορευόμαστε μέχρι κάποιος τολμηρός και γενναϊόδωρος αλλάξει προς το καλύτερο τις διαδικασίες. Αυτό μπορεί να γίνει με πιστή και γρήγορη εφαρμογή της νομοθεσίας, με την δημιουργία υποδομών για τις οικογένειες που βασανίζονται από την βία και τέλος με την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση και του τελευταίου πολίτη τούτης της Χώρας πως η βία δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνεται αποδεκτή από κανέναν μας.

Τέλος, σε ότι αφορά την Πρόληψη της Ενδοοικογενειακής βίας αυτή σηκώνει σελίδες και ώρες ολόκληρες και καλύτερα να μην ανοίξουμε την κουβέντα τώρα γιατί είναι πληγή ανοικτή στα κορμιά και τις ψυχές όλων μας. Επανερχομαι ...

Μάριος Νικολάου

*Λειτουργός Συνδέσμου για την
Πρόληψη και Αντιμετώπιση της
Βίας στην Οικογένεια*